

гословеніе опредѣлилъ е Богъ, на Икова, които е билъ, при всички те си согрѣшенія та, пакъ несравненно подобродѣтеленъ отъ дивый и неискрстимый Исаавъ.

§. 32. Отшествіе Икова.

Исаавъ разаренъ отъ люта гнѣвъ настрашаваше брата си Икова съ оувійство. Ревекка отъ страха да не са слѣчи таково братоувійство, призва Икова, и совѣтѣваго да иди въ Месопотаміа въ Харранъ при оувичъ си Лавана, и да остане тамъ додѣ то премине братовъ мѣ гнѣвъ. Иковъ взе прощеніе отъ родители тѣ си и отиде. По пътьо, дѣто замръкна взе и положи подъ главъ си единъ камень, и заспа средъ полна та.

§. 33. Невесна лѣствица (стѣльба).

Всма *) прѣтенъ снъ доди на Икова; видѣ на слнѣ си еднъ лѣстеницъ (стѣльба) коато на зема та е страла, и горный и краи на небото оупираа. На нея Ангели сѣ възлезнаа слезваа. Върхъ нея сѣдѣа е Богъ, кснто проговори на Икова така: „Азъ съмъ Господъ Богъ Авраамовъ и Исааковъ, на твси тѣ отцы, не бойса, азъ ще бѣдѣх *) хранитель твой всекадѣ и на есакое мѣсто:

Пакъ ще тѣ възвратѣхъ въ тѣхъ земѣхъ, прѣди да са испизни което съмъ ти свѣщаа. — Оуплашенъ свѣдѣса Иковъ отъ снѣ. Тѣка всистинѣ самъ Богъ са нахожда, рече въ сѣвѣ си, а азъ не съмъ знаелъ!

О колко е страшно тѣи мѣсто! Тѣка е домъ Божій и врата невесны! — Като са раздади зора та, взе той камень на които е спалъ, исправиго за жертвенникъ, изла на него дрѣвено масло за знакъ на сердечна та си благодарность и поклучиса на Бога. —

*) Твърдѣ,

**) Пазитель.